

عنوان مقاله:

هماندی تاویل های منشوری عطار از هبوط آدم و سقوط ابلیس

محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 52، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

مجید رستنده - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه رازی

وحید مبارک - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران

ابراهیم رحیمی زنگنه - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران

خلاصه مقاله:

نویسندگان و شاعران عارف مسلک در مواجهه با قرآن و حدیث، نگاهی تاویلی داشته اند؛ برای نمونه، از نگاه عطار، آدم با بندگی خود مایه زینت هستی می شود و ابلیس مظهر قهر الهی. از این رو، یکی از موضوعات برجسته در آثار او تاویل هایی است که در خصوص «آفرینش آدم و هبوط او از بهشت» و «تمرد ابلیس و سقوطش از مقامی ارجمند» ارائه کرده است. در این پژوهش بر آن هستیم که بر پایه نظریه هرمنوتیک (hermeneutic) و با روش توصیف و تحلیل محتوا، پاسخی برای این پرسش بیابیم: شکل، روش، ساختار و تاویل های عطار از هبوط آدم و رانده شدن ابلیس از درگاه حق چگونه است؟ در این پژوهش خواهیم دید که او در مواجهه با این دو موضوع با نگاهی منشوری و مشابه، به تاویل دست زده است که بی شک این رفتار، بیانگر نگاه خاص او به تقابل میان آدم و ابلیس است.

کلمات کلیدی:

آثار عطار، تاویل (هرمنوتیک)، تاویل منشوری، سقوط ابلیس، هبوط آدم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1889000>

